

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Ing. Petra Šuránka ve věci

žalobců: a) S. S.
b) M. S.
oba bytem X
oba zastoupeni advokátkou JUDr. Věrou Škvorovou, Ph.D.
sídlem Francouzská 75/4, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 6. 2020, č. j. 054889/2020/KUSK-DOP/Svo,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobci se domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl jejich odvolání a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Struhařov (dále jen „speciální stavební

úřad“) ze dne 3. 5. 2017, č. j. 100/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Speciální stavební úřad prvostupňovým rozhodnutím podle § 115 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 39/2015 Sb. (dále jen „stavební zákon“) povolil na žádost L. O. a Ing. arch. Z. O. (dále jen „stavebníci“) stavbu „*Místní komunikace, Odvodnění komunikace M. (SO-101 Výhybna I, SO-102 Výhybna II, SO-103 Komunikace – obytná zóna, SO-301 Odvodnění komunikace, SO-801 Sadové úpravy)*“ na pozemcích parc. č. X, X, X, X, X, X a X v katastrálním území M. (stejně jako všechny pozemky uváděné v tomto rozsudku, dále jen „stavba“).

2. Žalobci úvodem připomínají, že soud v této věci již jednou rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 8. 4. 2020, č. j. 46 A 182/2017 - 68 (dále jen „předchozí rozsudek“), jímž zrušil původní rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2017, č. j. 093140/2017/KUSK-DOP/Lac, pro částečnou nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalobci v žalobě zejména namítají, že žalovaný dostatečně nevypořádal jejich odvolací námítky, a proto opětovně zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. Žalobci dále podrobně vymezují deset žalobních bodů, ve kterých zpochybňují zákonnost postupu a věcných závěrů správních orgánů, přičemž namítají, že
 - (i.) výčet stavbou dotčených pozemků neodpovídá výčtu pozemků dle územního rozhodnutí a předložené projektové dokumentace,
 - (ii.) podmínka č. 12 prvostupňového rozhodnutí je nelogická,
 - (iii.) stavba přesahuje rámec ploch vymezených v územním rozhodnutí,
 - (iv.) zavezení úvozové cesty deponií (skládkou starého stavebního materiálu) z pozemku stavebníků,
 - (v.) rozpor stavby s územním plánem obce stran zajištění dopravní obslužnosti a centrální čistírny,
 - (vi.) umístění SO 101 Výhybny I a jejímu zásahu do přilehlého lesa,
 - (vii.) neexistenci odpovídající komunikace pro napojení stavby,
 - (viii.) nedostatečné řešení ochrany jejich studny na pozemku parc. č. st. X,
 - (ix.) nesrozumitelnost projektové dokumentace stavby,
 - (x.) skutečnost, že v řízení před speciálním stavebním úřadem rozhodovala podjatá úřední osoba (Ing. L. M.).
4. Konkrétní skutkové a právní důvody, v nichž žalobci spatřují nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí, soud pro lepší přehlednost uvádí až v souvislosti s jejich vypořádáním.
5. Žalovaný se žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě odkazuje na předchozí rozsudek a nosné důvody napadeného rozhodnutí, na nichž setrvává.
6. Stavebníci k výzvě soudu, zda budou uplatňovat práva osob zúčastněných na řízení, výslovně sdělili, že tohoto práva nevyužívají. Současně vyslovili přesvědčení, že se snažili postupovat vždy v souladu s právními předpisy, a vyslovili politování nad jednáním žalobců, které považují za obstrukční.

II. Skutková zjištění z obsahu správního spisu

7. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující relevantní skutečnosti:

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

8. Dne 24. 2. 2016 stavebníci podali podle § 110 stavebního zákona žádost o vydání stavebního povolení na stavbu, kterou podle projektové dokumentace tvoří dvě výhybny na části místní komunikace (SO-101 Výhybna I na pozemku parc. č. X a SO-102 Výhybna II na pozemcích parc. č. X a X), nová slepá větev místní komunikace v místě stávající úvozové cesty (SO-103 Komunikace – obytná zóna na pozemcích parc. č. X, X a X), odvodnění zpevněné plochy do místního recipientu (SO-301 Odvodnění komunikace, resp. Odvodňovací příkop na pozemcích parc. č. X, X a X) a dílčí sadové úpravy (SO-801 Sadové úpravy na pozemcích parc. č. X, X a X). Číslování jednotlivých stavebních objektů mělo být převzato z dokumentace k územnímu rozhodnutí.
9. Územní rozhodnutí o umístění stavby bylo vydáno Městským úřadem Benešov dne 6. 6. 2014, č. j. MUBN/24713/2014/VÝST (dále jen „územní rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014“). Umístění a vymezení stavebních objektů v projektové dokumentaci odpovídá územnímu rozhodnutí s tím rozdílem, že SO-301 Odvodnění komunikace je v územním rozhodnutí označen jako SO-104 Odvodňovací příkop, SO-801 Sadové úpravy je v územním rozhodnutí označen jako SO-401 a umístěn na pozemcích parc. č. X, X a X, a SO-103 Komunikace – obytná zóna byl územím rozhodnutím umístěn na pozemcích parc. č. X, X, X a X.
10. Na tomto místě soud konstatuje, že je mu z řízení ve věci vedené pod sp. zn. 45 A 36/2015 známo, že žalobci proti zmiňovanému územnímu rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014 neúspěšně brojili odvoláním, správní žalobou i kasační stížností [viz rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 45 A 36/2015 - 95, a rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 9. 8. 2018, č. j. 8 As 253/2017 - 64]. V územním řízení přitom uplatnili mj. námitky týkající se rozporu stavby s územním plánem obce, umístění SO 101 Výhybny I a nedostatečné ochrany jejich studny (*tj. žalobní body v., vi. a viii. – pozn. soudu*). Tyto námitky byly v územním řízení věcně vypořádány (srov. body 46-48 a 50-51 citovaného rozsudku zdejšího soudu a body 25-27, 31 a 33-44 citovaného rozsudku NSS).
11. Z obsahu správního spisu dále vyplývá, že stavebníci v průběhu stavebního řízení mj. předložili:
 - souhlas Městského úřadu Benešov jakožto obecného stavebního úřadu příslušného k vydání územního rozhodnutí ze dne 3. 12. 2015, č. j. MUBN/81596/2015/VÝST, vydaný podle § 15 odst. 2 stavebního zákona (dále jen „souhlas obecného stavebního úřadu ze dne 3. 12. 2015“);
 - rozhodnutí Obecního úřadu Struhařov jakožto příslušného silničního správního úřadu ze dne 29. 3. 2016, č. j. 158/2016, jímž bylo stavebníkům povoleno připojení na místní komunikaci na pozemku parc. č. X.
12. Speciální stavební úřad vydal dne 23. 5. 2016 stavební povolení č. j. 100/2016, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 11. 2016, č. j. 115257/2016/KUSK-DOP/Lac, k odvolání žalobců zrušeno a věc byla vrácena speciálnímu stavebnímu úřadu k novému projednání.
13. Žalobci jakožto vlastníci dotčeného pozemku parc. č. st. X uplatnili v průběhu stavebního řízení proti provedení stavby řadu námitek (podání ze dne 13. 4. 2016, 14. 2. 2017 a 24. 2. 2017), které se v nosných bodech shodují s jejich žalobní argumentací. O námitce podjatosti Ing. L. M., úřední osoby speciálního stavebního úřadu, žalovaný rozhodl usnesením ze dne 9. 3. 2017, č. j. 030638/2017/KUSK-DOP/Lac, tak, že tato úřední osoba

není vyloučena z projednávání a rozhodování ve věci, jelikož nemá žádný vztah k předmětu řízení, účastníkům ani jejich právním zástupcům. O opakované námitce podjatosti žalovaný rozhodl se stejným závěrem usnesením ze dne 5. 6. 2017, č. j. 068016/2017/KUSK-DOP/Lac.

14. Dne 3. 5. 2017 vydal speciální stavební úřad prvostupňové rozhodnutí podle § 115 stavebního zákona. Pro provedení stavby stanovil mj. podmínku č. 12, že „[s]tavbou dotčené pozemky budou na náklady stavebníka uvedeny do původního stavu a protokolárně předány majiteli.“ V odůvodnění uvedl, že navržená stavba nepřesahuje rámec ploch, na kterých byla stavba umístěna dle pravomocného územního rozhodnutí, s tím, že projektová dokumentace přiložená k žádosti o stavební povolení svým rozsahem a technickým řešením zcela odpovídá dokumentaci projednané v územním řízení. Odlišný výčet pozemků pro SO-103 Komunikace – obytná zóna je podle speciálního stavebního úřadu důsledkem provedeného dělení pozemků a s ním spojené změny číslování pozemků v katastru nemovitostí. Plocha navrženého obratiště byla označena jako parc. č. X, a proto z výčtu dotčených pozemků u stavebních objektů SO-103 Komunikace – obytná zóna a SO-801 Sadové úpravy vypadl pozemek parc. č. X. Speciální stavební úřad dále vysvětlil, že část pozemku parc. č. X byla již v dokumentaci pro územní rozhodnutí určena k umístění sadové úpravy (pásu zeleně) v rámci SO-103 Komunikace – obytná zóna. Přiřazení těchto sadových úprav k SO-801 Sadové úpravy je proto podle speciálního stavebního úřadu pouze formální a nemá jakýkoliv vliv na změnu funkčního využití daného pozemku ani rozsah stavby. Speciální stavební úřad dále podotkl, že není zřejmé, jak by tyto formální změny mohly zasáhnout do práv žalobců.
15. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 22. 11. 2017, č. j. 093140/2017/KUSK-DOP/Lac, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podali žalobci správní žalobu.
16. Soud v předchozím rozsudku shledal, že žalovaný dostatečně nevypořádal odvolací námitku, že označení staveb v prvostupňovém rozhodnutí nesouhlasí s projektovou dokumentací a územním rozhodnutím. Podle soudu měl žalovaný „*bud' sám vysvětlit, že se jedná pouze o odlišné označení týchž staveb, nebo (pokud by měl za to, že soulad staveb s rozhodnutím o jejich umístění je sporný) požádat správní orgán nadřízený obecnému stavebnímu úřadu o přezkoumání souhlasu dle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, [ve znění zákona č. 250/2014 Sb. (dále jen „správní řád“)].*“ Jelikož však žalovaný „*ani jednou ze shora naznačených cest nepostupoval a spokojil se pouze s obecným odkazem na existenci souhlasu obecného stavebního úřadu, který však k této otázce neobsahoval žádné odůvodnění, když pouze obecně konstatoval soulad povolované stavby s rozhodnutím o jejím umístění*“, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí ze dne 22. 11. 2017 je v tomto ohledu stíženo vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, a proto jej zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ke stejnému závěru dospěl soud i ve vztahu k námitce, „*podle které přesahuje povolovaná stavba rámec ploch, na které byla rozhodnutím o umístění stavby umístěna*“, a podle které je projektová dokumentace „*nesrozumitelná a neumožňuje účastníkům orientaci přímo v terénu*.“ Ostatní žalobní body neshledal soud důvodnými s tím, že některé z nich již byly uplatněny v územním řízení nebo se nedotýkají vlastnických práv žalobců (srov. § 114 odst. 1 a 2 stavebního zákona a body 18-22 a 25-27 předchozího rozsudku).
17. Následně vydal žalovaný napadené rozhodnutí, jímž odvolání žalobců opětovně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění uvedl, že umístění jednotlivých

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

stavebních objektů nedoznalo od vydání územního rozhodnutí žádný změn, přičemž odkázal na výkresovou dokumentaci. Žalovaný dále upozornil, že číslování stavebních objektů projektant upravil podle vyhlášky č. 146/2008 Sb., o rozsahu a obsahu projektové dokumentace dopravních staveb, ve znění účinném do 30. 11. 2018 (dále jen „vyhláška č. 146/2008 Sb.“). Přezkum souhlasu obecného stavebního úřadu žalovaný vyloučil s tím, že podle § 4 odst. 9 stavebního zákona (*ve znění zákona č. 225/2017 Sb. – pozn. soudu*) uplynula roční lhůta pro zahájení přezkumu tohoto souhlasu nadřízeným správním orgánem. Skutečnost, že souhlas obecného stavebního úřadu nebyl odůvodněn, žalovaný vysvětlil tím, že § 149 odst. 2 správního řádu (*ve znění zákona č. 225/2017 Sb. – pozn. soudu*) požadující, aby závazná stanoviska obsahovala odůvodnění, nabyl účinnosti až od 1. 1. 2018, a na předmětné řízení se tudíž nevztahoval. K námitce, že stavba přesahuje rámec ploch vymezených v územním rozhodnutí, žalovaný uvedl, že umístění jednotlivých stavebních objektů odpovídá územnímu rozhodnutí, přičemž podotkl, že tato námitka se nedotýká vlastnických práv žalobců. Žalovaný rovněž neshledal, že by byla projektová dokumentace nesrozumitelná či v rozporu s vyhláškou č. 146/2008 Sb., a dále zdůraznil, že se jedná o poměrně jednoduchou stavbu nevyžadující žádná speciální řešení. Základní výkresy, podélný profil a příčné řezy podle žalovaného podávají jasný přehled o tom, jak má stavba vypadat, jak má být výškově a směrově usazena a do jakých pozemků bude zasahovat.

III. Posouzení věci soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými a obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).
19. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, jelikož účastníci ani na výzvu soudu ve stanovené lhůtě nesdělili, že by s tímto postupem nesouhlasili (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Soud nepovažoval za nezbytné nařizovat jednání, neboť veškeré rozhodné skutečnosti bylo možno zjistit z obsahu správního spisu. Vady, k nimž by bylo nutné přihlédnout z moci úřední, soud neshledal.
20. Ačkoliv je podaná žaloba poměrně obsáhlá, žalobci v ní v zásadě pouze opakují argumentaci obsaženou v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2017, aniž by podrobněji reagovali na to, jak se s ní žalovaný v napadeném rozhodnutí a soud v předchozím rozsudku vypořádali. Není přitom úlohou soudu, aby opakovaně vysvětloval důvody, pro které byla argumentace žalobce shledána lichou, mylnou a vyvrácenou, pokud závěry správních orgánů v tomto směru ob stojí (srov. např. rozsudek NSS ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 - 128, bod 16), resp. pokud není důvod odchýlit se od závěrů učiněných v rámci předchozího soudního přezkumu. Ztotožní-li se proto soud při posouzení žalobních námitek se svými předchozími závěry nebo závěry správních orgánů, bude na ně pouze odkazovat, případně je stručně zrekapituluje.
21. Soud se nejprve zabýval těmi žalobními body, které shledal důvodnými v předchozím rozsudku (tj. body i., iii. a ix.) a pro jejichž nevypořádání zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2017 pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

22. Žalobci předně namítali, že (i.) výčet stavbou dotčených pozemků neodpovídá výčtu pozemků dle územního rozhodnutí a předložené projektové dokumentace. Soud zjistil, že ve výrokové části prvostupňového rozhodnutí doznalo oproti územnímu rozhodnutí dílčích změn pouze označení, resp. číslování stavebních objektů SO-301 Odvodnění komunikace a SO-801 Sadové úpravy (původně označených jako SO-104 Odvodňovací příkop a SO-401 Sadové úpravy). Na jiné odlišnosti v označení stavebních objektů žalobci ostatně v žalobě ani nepoukázali.
23. Řazení a číslování stavebních objektů u dopravních staveb upravuje příloha č. 5 k vyhlášce č. 146/2008 Sb., z níž jsou pro posuzovanou věc relevantní následující části:

<i>Číselná řada</i>	<i>Skupina objektů</i>	<i>Poznámka</i>
100	<i>Objekty pozemních komunikací (včetně propustků)</i>	<i>Předmětná pozemní komunikace a její křižovatky a všechny další objekty pozemní komunikace [...].</i>
300	<i>Vodohospodářské objekty</i>	<i>Zejména objekty odvodnění pozemní komunikace (kanalizace, dešťové usazovací nádrže) [...].</i>
400	<i>Elektro a sdělovací objekty</i>	<i>Objekty úprav nebo výstavby nadzemních a podzemních silnoproudých a slaboproudých vedení [...].</i>
800	<i>Objekty úpravy území</i>	<i>Objekty rekultivací a vegetačních úprav [...], výsadby rostlin včetně dřevin a úprav ploch po výstavbě.</i>

24. Žalovaný odůvodnil dílčí změny v číslování stavebních objektů právě s ohledem na požadavky vyhlášky č. 146/2008 Sb. (viz zejm. str. 4 napadeného rozhodnutí). Soud považuje za logické, že odvodnění komunikace do místního recipientu bylo zahrnuto do číselné řady 300 (Vodohospodářské objekty), nikoliv do číselné řady 100 [Objekty pozemních komunikací (včetně propustků)]. Odvodňovací příkop (v kombinaci s podélnou drenáží) totiž není součástí hlavního tělesa komunikace, ale jedná se o pouhou související stavbu k odvedení vody, kterou vyhláška č. 146/2008 Sb. zahrnuje do samostatné číselné řady. Stejně tak pokládá soud za správné, že dílčí sadové úpravy byly zahrnuty do číselné řady 800 (Objekty úpravy území), nikoliv do číselné řady 400 (Elektro a sdělovací objekty). V tomto ohledu nelze výrokové části prvostupňového rozhodnutí nic vytknout.
25. Soud nesouhlasí s polemikou žalobců, podle které z „logického i sémantického výkladu“ vyplývá, že odvodnění komunikace označuje zcela odlišný stavební objekt než odvodňovací příkop. Soudu totiž není zřejmé, jaký jiný stavební objekt než (v územním rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014 uvedený) odvodňovací příkop by mělo (v prvostupňovém rozhodnutí uvedené) odvodnění komunikace označovat.
26. Neobstojí rovněž argumentace žalobců, že (iii.) stavba přesahuje rámec ploch vymezených v územním rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014. Speciální stavební úřad na str. 16-17 prvostupňového rozhodnutí podrobně vysvětlil důvody, pro které se umístění stavebních objektů SO-103 Komunikace – obytná zóna a SO-801 Sadové úpravy podle projektové dokumentace ke stavebnímu povolení nominálně neshodovalo s pozemky uvedenými v územním rozhodnutí. Tato změna v označení dotčených pozemků byla způsobena rozparcelováním pozemku parc. č. X a přiřazením části sadových úprav v rámci SO-103 Komunikace – obytná zóna ke stavebnímu pozemku SO-801 Sadové úpravy, jelikož sadové úpravy nelze podle vyhlášky č. 146/2008 Sb. zahrnovat mezi objekty pozemních komunikací (viz bod 14 tohoto rozsudku). Žalobci přitom v žalobě nepřednesli žádná konkrétní tvrzení či návrhy důkazů, které by tento závěr alespoň rozumně

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

zpochybňovaly, natož vyvracely. Zejména pak neuvedli, jak konkrétně by tyto změny měly zasáhnout do jejich právní sféry (srov. § 114 odst. 1 stavebního zákona). Vzhledem k tomu se soud ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že umístění jednotlivých stavebních objektů se od vydání územního rozhodnutí fakticky nijak nezměnilo a že provedené změny v označení pozemků dotčených stavbou byly čistě formální povahy bez jakéhokoliv vlivu na rozsah stavby.

27. Argumentovali-li žalobci zmatečným postupem speciálního stavebního úřadu, který měl v reakci na námitku brojící proti tomu, že stavba přesahuje rámec ploch vymezených v územním rozhodnutí, učinit „vstřícný krok“ a stanovit podmínku č. 7 (provedení kontrolní prohlídky stavby po vytyčení stavby geodetem), pak soudu není příliš jasné, co tím měli žalobci na mysli, resp. v čem spatřují souvislost mezi touto podmínkou a umístěním stavby. Jak správně uvedl žalovaný na str. 7 napadeného rozhodnutí, tato podmínka provedení stavby jednoznačně souvisela s námitkou žalobců týkající se srozumitelnosti projektové dokumentace stavby (námitka č. 9 v podání ze dne 13. 4. 2016, resp. námitka č. 10 v podání ze dne 14. 12. 2017), což ostatně vyplývá i z odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz str. 19-20 a 29).
28. Soud proto shledal, že žalovaný v napadeném rozhodnutí (ve spojení s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí, srov. rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 - 25, bod 14) přesvědčivě vysvětlil důvody, pro které vymezení povolovaných stavebních objektů a dotčených pozemků zcela neodpovídá jejich označení v územním rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014, čímž dostal závaznému právnímu názoru vyslovenému v předchozím rozsudku (viz bod 17 předchozího rozsudku).
29. Jelikož správní orgány jednoznačně vysvětlily, co bylo příčinou žalobci namítaného „přecíslování objektů“, pak za této situace již nebylo nutné, aby žalovaný postupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu (*s účinností od 1. 1. 2021 odst. 7 – pozn. soudu*) a nechal přezkoumat souhlas obecního stavebního úřadu podle § 15 odst. 2 stavebního zákona, který má povahu závazného stanoviska, správním orgánem nadřízeným obecnímu stavebnímu úřadu. Nutno podotknout, že soud v předchozím rozsudku žalovaného striktně nezavazoval k postupu podle § 149 odst. 4 správního řádu, jak se patrně domnívají žalobci. Soud vyložil, že „*žalovaný měl v napadeném rozhodnutí **bud' sám vysvětlit**, že se jedná pouze o odlišné označení týchž staveb, **nebo** (pokud by měl za to, že soulad staveb s rozhodnutím o jejich umístění je sporný) **požádat správní orgán nadřízený obecnímu stavebnímu úřadu o přezkoumání souhlasu dle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád***“ (viz bod 17 předchozího rozsudku). Právní názor předchozího rozsudku tedy zavazoval žalovaného v tom smyslu, aby zvolil jednu ze dvou alternativ: Buďto namítanou odlišnost označování objektů dostatečně sám vysvětlí (první možnost), nebo v případě spornosti požádá nadřízený orgán stavebního úřadu o přezkum závazného stanoviska (druhá možnost). Jelikož žalovaný v nyní posuzované věci zvolil možnost první (což mu závazný právní názor předchozího rozsudku umožňoval), logicky již nepřistupoval k možnosti druhé.
30. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že povinnost odvolacího orgánu vyžádat si na základě odvolací námítky potvrzení nebo změnu závazného stanoviska dotčeného orgánu není absolutní a typicky se neuplatní v situaci, kdy odvolací námitka mířící do závazného stanoviska je i bez nutnosti odborné úvahy nedůvodná nebo zůstane ze strany účastníka naprosto nepodložená (srov. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 2. 2021, č. j. 30 A 15/2019 - 107, publ. pod č. 4194/2021 Sb. NSS, body 16 a 17). Dle

soudu přesně takový případ nastal i v nyní posuzované věci, kdy žalovaný vysvětlil, že inkriminované „přečíslování objektů“ je důsledek aplikace požadavků vyhlášky č. 146/2008 Sb. (srov. body 23 a 24 tohoto rozsudku), z čehož je zřejmé, že nejde o žádnou reálnou odchylku od podmínek územního rozhodnutí ze dne 6. 6. 2014, nýbrž že se jedná toliko o změnu administrativně-formální, nemající žádný vliv na reálné poměry v území, tím méně na vlastnická či jiná práva žalobců. Za této situace si nelze dost dobře představit, jakou přidanou hodnotu by mohlo přinést hlubší odborné posouzení této otázky specialistou při orgánu nadřízeného obecnému stavebnímu úřadu. Za daných okolností soud nemá pochyb o tom, že i kdyby žalovaný postupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu, tak by nadřízený správní orgán zjevně neměl důvod tento souhlas (závazné stanovisko) věcně měnit či dokonce rušit. Přesně taková situace je navíc dle judikatury příkladem toho, kdy nepředložení závazných stanovisek k přezkumu samo o sobě nepředstavuje vadu řízení, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky NSS ze dne 23. 9. 2014, č. j. 1 As 176/2012 - 140, č. 3146/2015 Sb. NSS, body 60-61, a ze dne 4. 9. 2019, č. j. 9 As 140/2019 - 22, body 27-30). Odkaz žalobců na rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, č. 2167/2011 Sb. NSS, není v tomto ohledu pro posuzovanou věc relevantní.

31. Soud pouze nad rámec nutného odůvodnění podotýká, že přezkumu souhlasu obecného stavebního úřadu obecně nebránila roční lhůta podle § 4 odst. 9 stavebního zákona ve znění zákona č. 225/2017 Sb., a to ze dvou důvodů: Za prvé, toto ustanovení se s ohledem na přechodná ustanovení předmětné novely, která nabyla účinnosti až od 1. 1. 2018, na posuzovanou věc neužilo (srov. čl. II odst. 10 zákona č. 225/2017 Sb.). Za druhé, i kdyby se neužilo úpravy v přechodných ustanoveních, tak novelizované ustanovení nedopadá na přezkumy závazných stanovisek dotčených orgánů v případě odvolání proti rozhodnutím podle stavebního zákona, jestliže proti závaznému stanovisku směřuje odvolací námitka (blíže viz rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 10. 12. 2020, č. j. 55 A 34/2019 - 91). Uvedená dílčí argumentační nepřesnost v odůvodnění napadeného rozhodnutí ovšem v daném případě nemá žádný vliv na zákonnost jeho výroku.
32. Žalobci dále namítali, že (ix.) projektová dokumentace je nesrozumitelná a neumožňuje jim orientaci přímo v terénu. Jelikož žalobci vymezili tento žalobní bod velmi obecně, soud odkazuje na závěry NSS uvedené v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, podle nějž *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty.“*
33. Žalovaný dospěl shodně se speciálním stavebním úřadem k závěru, že projektová dokumentace je srozumitelná a v souladu s veškerými zákonnými požadavky. Žalovaný k této námitce dále uvedl, že základní výkresy, podélný profil a příčné řezy jsou jasným dokladem toho, jak má stavba vypadat, jak má být výškově a směrově usazena, a do jakých pozemků bude zasahovat (viz str. 13 napadeného rozhodnutí). Vyslovením tohoto závěru žalovaný dostal požadavkům předchozího rozsudku, aby námitku žalobců směřující do této problematiky řádně odůvodnil. Soud se přitom s tímto závěrem žalovaného zcela ztotožňuje. Žalobci v žalobě totiž nepředestřeli žádné konkrétní výhrady, které by nasvědčovaly tomu, že projektová dokumentace nesplňuje náležitosti vyhlášky č. 146/2008 Sb., nebo že by je tvrzená nesrozumitelnost projektové dokumentace jakkoliv omezovala v uplatnění jejich procesních práv, zejména právu vznášet námitky podle § 114 odst. 1

stavebního zákona. Skutečnost, že žalobci již od počátku stavebního řízení proti provedení stavby aktivně vystupovali a uplatnili řadu věcných námitek, naopak svědčí o tom, že projektové dokumentaci a charakteristice stavby bez jakýchkoliv problémů porozuměli. Tento žalobní bod tak není důvodný.

34. O ostatních žalobních bodech soud uvažil shodně jako v přechozím rozsudku. Žalobci v žalobě neuplatnili v zásadě žádnou argumentaci (kromě obecného nesouhlasu s vypořádáním jejich námitek), která by odůvodňovala odchýlení se od předchozího právního názoru soudu. Soud proto v následujících odstavcích tyto námitky jen stručně vypořádá a v podrobnostech žalobce odkáže na příslušné pasáže svého předchozího rozsudku, v němž se k dotčené problematice vyjádřil zevrubně.
35. Neobstojí námitka žalobců, že (ii.) podmínka č. 12 prvostupňového rozhodnutí je nelogická. Žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí přesvědčivě vysvětlil, že tato podmínka byla stanovena pro případ, že by bylo nutné v průběhu provádění stavby použít i jiné pozemky, než na kterých je stavba umístěna. Soud se s touto úvahou zcela ztotožňuje a podotýká, že obdobná podmínka je u stavebních povolení zcela běžná (viz bod 18 předchozího rozsudku).
36. Pokud jde o žalobní body týkající se (v.) rozporu stavby s územním plánem a (vii.) nedostatečné ochrany jejich studny, soud konstatuje, že tyto námitky byly již uplatněny v územním řízení, což žalobci ostatně nijak nerozporují (viz bod 19 předchozího rozsudku). Podle § 114 odst. 2 stavebního zákona „[k] námitkám účastníků řízení, které byly nebo mohly být uplatněny při územním řízení, [...] se nepřihlíží.“ Jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 28. 7. 2010, č. j. 5 As 77/2009 - 107, „v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je dokumentace záměru v souladu s územně plánovací dokumentací (územním plánem), a vydáním územního rozhodnutí tento soulad konstatuje. Shledá-li stavební úřad rozpor s územně plánovací dokumentací, žádost o vydání rozhodnutí o umístění stavby zamítne. Pokud se účastník řízení domnívá, že plánovaná stavba v souladu s územním plánem není, je oprávněn brojit proti územnímu rozhodnutí prostřednictvím oprávněných prostředků ve správním řízení, případně následně v řízení před správními soudy. Tutéž námitku však již účastník nemůže ve smyslu § 114 odst. 2 stavebního zákona účinně uplatnit v řízení stavebním. Stavební úřad k takto vznesené námitce nebude přihlížet.“ Správní orgány tudíž postupovaly správně, pokud se namítaným rozparem stavby s územním plánem a otázkou ochrany jejich studny podrobněji nezabývaly, jelikož tyto námitky byly již uplatněny v územním řízení (srov. str. 15 prvostupňového a str. 10 a 12 napadeného rozhodnutí). Pakliže se správní orgány k těmto námitkám „věcně“ vyjádřily, nejedná se o zmatečný postup či vadu rozhodnutí, jak tvrdí žalobci, ale o pouhou snahu žalobcům nad rámec § 114 odst. 2 stavebního zákona vysvětlit, proč jejich námitky nebyly shledány důvodnými.
37. Důvodné nejsou ani námitky žalobců týkající se (iv.) závozu úvozové cesty deponií z pozemku stavebníků, (vi.) umístění SO-101 Výhybny I a (vii.) neexistence odpovídající komunikace pro napojení stavby (viz bod 22 předchozího rozsudku). Žalobci totiž v průběhu stavebního řízení ani v žalobě neuvedli podrobnější důvody, pro které by se tyto námitky měly přímo dotýkat jejich vlastnického práva, a proto k nim nebylo možné přihlížet (srov. § 114 odst. 1 stavebního zákona). Stran možné dotčenosti vlastnických práv žalobců přitom neobstojí jejich obecná argumentace proti závozu úvozové cesty a s tím spojenou změnou odtokových poměrů, jelikož tato námitka byla věcně vypořádána již v průběhu územního řízení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 45 A 36/2015 - 95, bod 51). Pokud žalovaný nad rámec nutného odůvodnění vysvětlil,

že podle projektové dokumentace bude cesta zavezena zeminou, nikoliv stavebním odpadem z pozemků stavebníků, nejedná se o vadu napadeného rozhodnutí, ale pouze o pouhou snahu žalovaného dodat jeho rozhodnutí na přesvědčivosti. Nutno navíc podotknout, že žalobní body vi. a vii. žalobci neúspěšně uplatnili ve formě připomínky již v průběhu územního řízení (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2017, č. j. 45 A 36/2015 - 95, body 48 a 50, a rozsudek NSS ze dne 9. 8. 2018, č. j. 8 As 253/2017 - 64, body 27, 30 a 34).

38. Soud neshledal důvodnou ani námitku (x.), že Ing. L. M., který vedl a rozhodoval v řízení před speciálním stavebním úřadem, byl vůči žalobcům podjatý. Žalobci odůvodnili námitku podjatosti zejména způsobem vypořádání jejich námitek v prvostupňovém rozhodnutí, který má svědčit o „silné negaci“ vůči žalobcům, a postupem úřední osoby při nahlížení žalobců do správního spisu. Obdobně žalobci formulovali opakovanou námitku podjatosti i v průběhu stavebního řízení a v přechodí správní žalobě (viz bod 13 tohoto rozsudku a body 26-27 předchozího rozsudku). Soud nepovažuje takto vznesenou námitku vzhledem k její obecnosti a neurčitosti za dostatečné vyličení rozhodných skutečností, které by zavdávaly pochybnosti o nepodjatosti dané úřední osoby. V tomto ohledu obстоjí závěr žalovaného, že opakovaně vznesená námitka podjatosti svědčí spíše o subjektivní nespokojenosti žalobců s průběhem a výsledkem řízení a o obstrukčním charakteru jejich procesního postupu (viz str. 16 napadeného rozhodnutí).
39. Soud nepřehlédl, že žalobci v žalobě upozornili na skutečnost, že Ing. L. M. byl v době vedení stavebního řízení starostou obce Struhařov, která byla vlastníkem části místní komunikace, na níž se má stavba napojovat. Podle žalobců starosta obce proto dostatečně nehájil obecní zájmy, např. nechránil obecní studnu.
40. Podle § 14 odst. 1 správního řádu „[k]aždá osoba bezprostředně se podílející na výkonu pravomoci správního orgánu (dále jen „úřední osoba“), o níž lze důvodně předpokládat, že má s ohledem na svůj poměr k věci, k účastníkům řízení nebo jejich zástupcům takový zájem na výsledku řízení, pro nějž lze pochybovat o její nepodjatosti, je vyloučena ze všech úkonů v řízení, při jejichž provádění by mohla výsledek řízení ovlivnit.“
41. Z uvedeného vyplývá, že úřední osoba je vyloučena z projednávání a rozhodování věci pro podjatost v případě, že má vzhledem k poměru k účastníkům řízení zájem na výsledku řízení. Starosta zastupuje obec navenek v soukromoprávních i veřejnoprávních vztazích a zároveň stojí v čele obecního úřadu [srov. § 103 odst. 1 a § 109 odst. 1 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů]. Pokud starosta obce jedná ve správním řízení před obecním úřadem jménem obce jakožto účastníka řízení, je obecně vyloučeno, aby v témže řízení vystupoval jako oprávněná úřední osoba (srov. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 15. 5. 2008, č. j. 22 Ca 199/2007 - 18). Lze totiž presumovat, že starosta obce nemůže řádně hájit obecní zájem a současně vystupovat v řízení jako nestranná úřední osoba (srov. § 7 odst. 1 správního řádu).
42. Jak plyne ze správního spisu, obec Struhařov byla skutečně účastníkem stavebního řízení. Skutečnost, že starosta obce vystupoval v předmětném řízení na straně jedné jako oprávněná úřední osoba, a na straně druhé jménem obce jakožto účastníka řízení, soud považuje za částečně kontroverzní a nepřiliš žádoucí. Soud nicméně s ohledem na okolnosti tohoto případu shledal, že tato skutečnost nepředstavuje natolik závažnou procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného či prvostupňového rozhodnutí. Ze správního spisu ani z podání účastníků neplyne, že by obec Struhařov měla

na výsledku řízení – tedy na povolení stavby – jakýkoliv vlastní zájem. Stejně tak nelze z ničeho dovodit, že by na povolení stavby měl mít osobní zájem někdejší starosta obce. Zároveň nic nenasvědčuje tomu, že by potenciální kolize zájmů starosty mohla nějak zasáhnout do právní sféry žalobců. Podstatná je rovněž skutečnost, že žalobci tímto důvodem podjatosti starosty obce poprvé argumentovali až po více jak pěti letech od zahájení stavebního řízení v rámci druhého soudního přezkumu dané věci, ačkoliv jim musela být tato úřední osoba i souběh jejich funkcí známy již od počátku řízení. Nelze rovněž odhlédnout od toho, že žádná z námitek žalobců proti provedení stavby nebyla v konečném důsledku věcně úspěšná. Uvedené okolnosti ve svém souhrnu dle soudu nasvědčují tomu, že žalobcům nejde ani tak o snahu chránit svá veřejná subjektivní práva, ale že cílem jejich úsilí je dosáhnout zrušení napadeného rozhodnutí „za jakoukoliv cenu“.

43. Soud nicméně podotýká, že i když neshledal posledně zmiňovaný žalobní bod důvodným, tak přesto apeluje na speciální stavební úřad, aby se napříště obdobné kolizní situace důrazně vyvaroval, neboť za jiných skutkových okolností by skutečnost, že jedna a tatáž osoba rozhoduje za správní orgán a zároveň jedná jménem jednoho z účastníků řízení, mohla představovat procesní vadu, jež by mohla vést ke zrušení napadeného rozhodnutí. Této kolizi se přitom lze poměrně snadno vyhnout tím, že obec pověří vedením správního řízení (souvisejícím s výkonem přenesené působnosti) jinou osobu, než která bude za tutéž obec (v souvislosti s výkonem samostatné působnosti) jednat jako za účastníka správního řízení.

V. Závěr a náklady řízení

44. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
45. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyli procesně úspěšní. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. prosince 2021

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu